

жава отъ тамъ, отстъпиха. Подиръ това и двѣтъ дружини започнаха, както се казва, да прѣслѣдватъ противника по петитъ му.

Но чудно, че войводитѣ не се показаха!

Баши-бозуцитѣ бързо отстъпваха, спираха се по нѣкога, за да ни обсилятъ съ залпове, а когато ний се доближавахме до тѣхъ,—пакъ отстъпваха. По такъвъ начинъ ний прѣслѣдвахме Турцитѣ, когато, по едно врѣме, забѣлѣжихме на възвишенността, отъ кждѣто трѣбваше да се появатъ войводитѣ, множество народа, който стоеше на едно мѣсто. — Да ли това бѣха войводитѣ или неприятеля, не можеше да се опрѣдѣли. Можеше да се прѣдполага само, че ако бѣха това войводитѣ, тѣ трѣбваше отдавна да се спустнатъ отъ възвишенността и да ударятъ въ тила, или лѣвия флангъ на противника.

По нататъкъ не можеше да се настѣпва, до гдѣто не се узнаеше положително, кои сж появившитѣ се хора на възвишенността, друго яче отряда можеше да попадне въ твърдѣ не добро положение. За туй началника заповѣда да се спре отряда, до гдѣто се разясни недоразумѣнието.

Ротитѣ отъ първата линия бѣха се отдалечили доволно далечъ — въ бранището. Това се познаваше по гърмежитѣ; и за туй началника на отряда ми заповѣда да отида и прѣдамъ заповѣдъ на ротнитѣ командири да спрѣтъ прѣслѣдванието.

Азъ пуетнахъ коня си трѣсъ. Въ бранището, обаче, по нѣйдѣ трѣбваше да се провирамъ между клонѣтѣ и гжститѣ дървета, а по нѣйдѣ и съвсѣмъ да слизамъ отъ коня. Азъ вървахъ напрѣдъ, като описвахъ зигзаги, но ротитѣ не виждахъ, а лѣво-фланговата — 1-а рота и не чувахъ. Само татъкъ, далеко напрѣдъ къмъ дѣсния флангъ на стрѣлковата верига се чуваха рѣдки гърмежи. По пхтя срѣцнахъ трима ранени опълченци и наброихъ 6 трупа на убити баши-бозуци. По врѣмето, което прѣкарахъ въ гората, смѣтнахъ, че трѣбва да съмъ твърдѣ много напрѣдналъ. — А ми какво ли ще бѣде, ако ротата е отстъпнала назадъ? Ако нѣкои баши-бозукъ е заседналъ